

A aquesta primera lectura escoltarem el testimoni ben personal d'un cristià d'avui dia, un frare dominic francès, antic professor de teologia, avui dia condemnat al silenci per les autoritats vaticanes.

Segons ell, l'Església, els cristians, ens hem quedat instal·lats a aquest cantó de la muntanya. Després de segles i segles seguim repetint les mateixes solucions i respostes...

Però molts homes i dones viuen ja a l'altre vessant de la carena, l'únic que coneixen i coneixeran, amb nous horitzons, amb noves perspectives, sense tenir a mà solucions i respostes per les preguntes de sempre.

Alguns cristians ja viuen a l'altre cantó de la carena intentant seguir sent cristians.

Ens cal començar per viure ja fragmentàriament algunes de les experiències característiques de la nova manera de viure. Ens cal començar per viure fragmentàriament les diverses experiències sobre la mort: ignorem encara quina serà la nova concepció i quina serà la nova pràctica de relacionar la vida i la mort. Només sabem que serà diferent de com avui ho fem. I més encara quan la mort és un tema que no dominem.

Jo m'he aferrat a tot allò que forma part del meu món:

- d'aquest món en el qual jo intento ser cristià, en el qual provo d'escoltar el Déu de Jesucrist, de deixar actuar el seu Esperit.
- d'aquest món en el qual jo intento escoltar la mort, escoltar el brogit del flux i reflux que ella manté amb la vida (va i ve amb la vida).
- d'aquest món en el qual jo tinc por de la mort, en el qual jo intento no deixar-me arrossegar per aquesta por.

Mentre jo escric tot això arriba a la casa que, des de fa anys, em dona amical acollida, una amiga meva, quasi de la meva mateixa edat. El seu marit acaba de morir de càncer després de dos anys de malaltia. Ella és psicoanalista; sé que va ser profunda i místicament creient; crec que ara ja no ho és; però sé també que ella s'interessa per la meva recerca de Déu i per la meva manera de creure.

Ella és alta, rossa, bella, sana, viva. A la vegada viva i ferida de mort: la pena, calma i digna, li esclata pels llavis, li surt per la punta dels dits, penetra els seus ulls. La té al profund del cor, al mig del ventre.

L'admiro, la respecto. Tinc una miqueta por d'ella. Sap que jo passo tot el meu dia escrivint: no m'atreveixo a dir-li que és sobre la mort, ni menys encara a comunicar-li aquests fulls. ¿Qui sóc jo per parlar-li de la mort? Intento estar al seu costat, d'estar-m'hi sense estar-hi, de fer silenci, d'estar a prop i d'escoltar; que no tingui necessitat de parlar si no ho vol ni de demanar-se si escolto o no quan ella parla davant meu als altres amics presents.

Intento no buscar a dominar la mort, intento fer silenci. Intento escoltar la mort, intento respectar-la.

* * *

A aquesta mateixa cas, fa ara sis anys, quan jo escrivia les pàgines de *Quand je dis Dieu* sobre la resurrecció, es va acabar una dona de noranta-un anys. En un any va esdevenir progressivament cega, mig sorda, després invàlida i incontinent. Cada vespre, jo li deia amb veu forta i greu el "*Pare nostre*" que ella havia tingut el costum de resar tots els dies. Un vespre, una llor va passar sobre el seu rostre, intentà articular algunes paraules per dir amb mi aquesta pregària arrelada al més profund de la seva llarga memòria. No va arribar a més que emetre uns sons sense sentit, després s'aturà, com si tota ell acabés de trencar-se. Després, només va haver-hi una mà cercant a les palpentes una altra mà i agafant-se a ell.

Alguns dies més tard s'apagava com un ble.

Li vam celebrar la missa, l'enterrarem amb la seva gran i digna capa negra, amb el seu crucifix.

* * *

Tres anys més tard, era Nadia qui estava aquí, aprofitant d'un temps de bonança del seu càncer, que ella i tots nosaltres sabíem mortal sense remei. Encara esta bella, morena, viva. "*És la primera vegada en molts mesos que em desperto sense dir-me que tinc un càncer*".

Amb la mort en ella, amb la mort que ella portava sobre si, em deia: "*És amb el teu Déu que jo vull morir*", ella que sabia que jo no creia en la seva resurrecció.

Tres mesos més tard moria amb el meu Déu.

Jacques Pohier
Dieu fractures
Pàg 177-180 (resum)